

Калоянъ се развълнува. Спомени нахлуха въ душата му и го задушиха. Той си налѣ вино, поглади съ горяша рѣка челото си. Попита:

— Отъ какво умрѣ благородната графиня?

— Следъ като добила ~~благополучно~~ втора дъщеря, — Маргарита, тя заминала съ корабъ за Сирия, гдето се надѣвала да намѣри обичния си съпругъ. Но той бѣше вече императоръ въ Константинополъ. Изненадана отъ новината, графинята веднага заминала обратно за Визансъ. Дългото пѣтешествие, горещинитѣ, слабостта отъ скорошното добиване, съвсемъ я изтощили и тя починала по пѣтя — въ Сенъ Жанъ д'Акръ. И вмѣсто тронъ — намѣри гробница въ Света София. Ахъ, отъ начало императоръ Бодуенъ бѣше като лудъ... По цѣли нощи се луташе край морския брѣгъ, плачеше и високо зовѣше покойницата. Ако не бѣше така благочестивъ, можеби щѣше да се убие. Боехме се за разсѣдка му. Проклинаше трона си, проклиналиме часа, когато се отклонилъ отъ светата целъ на похода, когато напусналъ скѣпата си родна Фландрия... Следъ това полека-лека взе да се примирява. А сега е все мраченъ и мълчаливъ. Убива скръбта си въ държавни работи.

Донесоха още месо, още вино. Нѣкъде въ ялната тишина на лѣтната вечеръ прозвуча дълго и тѣжно звукъ отъ рогъ. Запалиха борини. Всѣки стоеше потъналъ въ своитѣ мисли. Безпокойни и невесели. За да прогони неприятната тишина, князь Белота промѣни разговора.

— Месиръ, — попита той рицаря — ние се удивляваме извънредно много на вашата храбрость. Но още по-ни е чудно, че ви виждаме тукъ, по тѣзи мѣста. Нима нѣмате въ вашата държава земи, които да ви хранятъ?

— Ба! — отвърна Пиеръ дьо Брасио — не сте ли чували никога до сега, какъ е била разрушена великата Троя?

— Разбира се, че сме чували! — отвърна князь Белота — това ни е отдавна известно. Но не разбираме какво общо има това съ моя въпросъ?

— Ба! — каза месиръ Пиеръ — Троя е принадлежала нѣкога на нашитѣ прадѣди. Следъ разрушаването ѝ, тѣзи